

Andrej
Žigon

ZEMLJA SE ZAPRE

Vršički jutra.

Sončni trnek na zavesi.

Glaževina krvi

zablešči

na obronku odpadlega telesa.

V zateglo jasnino

sfrfotajo

možganski papirčki . . .

Tek porodnic čez ovire,

ne meči radiatorjev za komarji,

kako boš klesal steber dneva

in plešejo gliste tanko

po jutranjih ponvah.

O moja ljubezen neskončno drhteča.

Ljuba Maja, hrček šestnajstletni,

pri živi skali! ne čeblijaj,

zapri že enkrat!

Ni

tako preprosto urejati ptičji promet,

ko se ti v grlu razcvete polivinil smrti.

Smrt samotarskega slona.
 Na konici slednjega norega giba
 trepetaš,
 ti, moje silno rojstvo,
 ti, ki prepevaš najtiše v globini kosti.

Plehbanda se razide,
 zemlja se zapre,
 proti
 vasi
 poslednji ljub korak
 zaniha.

Podivjano grenek se žar krvi
 zruši
 k nogam snežnim.

Ljudje božji, brzina, brzina!
 Stari Puch mašina, industrija!

Juhhh!
 Kako me nese iz ovinka.

JE LEP LEP DAN Če mora človek čakati takole v bifeju
 na konjsko meso
 in ima povrhu vsega
 strah pred zaprtim prostorom,
 mu ne preostane drugega kot
 potrpeti.

Primojduš!
 ne boš se zapil
 ne boš kradel pepelnikov
 ne boš igral šaha;
 ti ga bo spet razbil na glavi
 majski partizan.

Je lep lep dan, dan visok.
 S prsti smrek
 poganja
 sončni zvon,
 nitka ritma se suklja.

Ga na šeststo načinov pripravi,
 zapečenega ali manj v tek spravi,
 naj
 se gunca
 koloradski hrošč
 na cvetni rezini...

JESENSKI ČAS Vse,
 kar si prinesl iz neprehodne skrivnostne dežele,
 je hruška naoljenega molka.
 Grlo se strese:
 hruška rumena
 po
 telesu spolzi.
 Naviti bo treba budilko,
 da bat ne zarjavi.

OSEBNI PODATKI

Rodil sem se nizko velban in žilav, 9. I. 1952, na oblačen dan, tako da se mi je prvič posvetilo šele, ko sva s trebuhasto babico udarila ob prag in je mama gromozansko zatulila v kajkavskem narečju: »Po gasilce!« Se dobro spominjam.

Prvič sem se tragično zaljubil v prvem razredu, ker je imela Verica na riti strgane hulahupke.

Rano mladost sem preživel dobro vzgojen, slabo oblečen, zato sem si vsako leto zlomil roko ali zlasal sosedovo rdečelasko.

Po očetu sem podedoval sam božji puf, smisel za divje kampiranje.

Do 13. izpita na slavistiki se mi še sanjalo ni o narodni zavesti. »Ja lubi Kranci, kdo bo pa rundo plačal? Natakar? Piškoti?«

Kadim, če imam.

Umreti mislim kasneje.

INDIJANEC Pesem,
 opravek pokončne samote;
 pesem, pesem,
 utrip peščenega stolpa;
 med
 skalnimi čekani pozvanjaš,
 dokler ne izgrebeš
 bilke glasu
 in se razletijo
 vršički grenke krvi.

Razpet
v visoki travi izginem.

Na hrbtu pisan tulec poskakuje.

OBCINSKO SLAVJE Maestro, ljubljenec žensk,
NA PROSTEM taktirko povzdigne,
 zrak zavozla;
 zbranost pretrese občinstvo.

Govornik mesnate desnice
z lesenega odra
razbija
pojmov nejasnih dileme.

Zvezde večerne žarijo v nedra vaških devic.
Brkati privatnik obeta si kšeft.

Zali fantje iz treh dolin
špilajo, da je hudir;
ziblje

stare riti

kontrabantski bas ...

Pretep.

»Od kod pa zenf na mojem šlicu?«

»Ti boš mene!

Greva ven!«

Sprostitev.